

Екологија, то је наука о загађивању! Чувени председнички кандидат Никола Шећероски, пластичар из Великог Мокрог Луга, баш тако је 1990. године, током телевизијског представљања свог председничког програма за препород Србије на Телевизији Београд, објаснио шта је то екологија.

Свашта је у наредних 30 година задесило српски народ како је наука о загађивању напредовала – стогодишњи ратови, хиљадугодишње поплаве, хиљадупетстогодишње загађење ваздуха, четрдесетдеветогодишњи Вучић, четрдесетосмогодишњи Бабић...

Поменути Бабић само сплетом невероватних околности није постао министар екологије, науке о загађивању, зато што се од актуелне СНС-СПС гарнитуре политичара, коју је пре три деценије својом егзотичном појавом најавио стари добри Шећероски, он највише бавио иновацијама у сектору ваздуха.

Смислио је чак и неке нове ваздушне термине, попут ваздуплохова, смислио би вероватно и безваздушне бање као туристички потенцијал наше земље, али му је министарско место за екологију измакло за длаку, па је еколошки министар постао неки Триван Горан, човек са карактеристикама хималајског Јетија. Сви знају да постоји, али га нико није видео од магле. А чак ни они који тврде да су га видели не могу да се сложе како тачно изгледа.

И онда је председник Вучић пре неки дан расписао потерницу за Триван Гораном, тако што је на листу папира написао "Wantед деад ор аливе" и залепио његову слику на врата зграде Владе Србије, тек да би Дивљи Запад у коме живимо био комплетан.

Премијерка Брнабић је на ретко дрвеће у центру Београда, тамо где обични смртници лепе огласе типа: "Нестао бели бишон, стар осам месеци, женка, одазива се на име Фифи, није чипована. Има флекице по стомаку, јако је умиљата, молим вас ако сте је видели да се јавите на телефон... Следи награда", залепила папир сличне садржине: "Нестао министар екологије, мужјак, чипован, последњи пут виђен на полагању

министарске заклетве. Не знам како изгледа, ал могуће да има црвену кравату по стомаку. Следи нагрђивање кад га нађем".

- Ваљда следи награђивање? – питали су се они који су прочитали оглас.

- Ма какво орно награђивање! Има да га нагрдим најстрашније кад га нађем – рекла је премијерка коју је претходно нагрдио председник пред камера распитујући се дискретно: "Је ли ти жив министар екологије?"

И тако је несрећни Триван постао најтраженија особа српског "златног доба", иако је његова кривица никаква, пошто, јелте, како рече председник – што је стандард виши, то је загађење веће, па у сваком "златном добу" увек највише настрада министар екологије, науке о загађивању.

- Бити министар екологије у земљама изразито високог стандарда исто вам је што и бити прасе у Техерану – понекад закука Триван кад схвати шта га је снашло у држави где због превише високог стандарда људи сами возе кола, а председник док долази на посао спроводи истраживање тако што броји колико људи седи у аутомобилима.

- Долазећи на посао видео сам да је у скоро свим колима по једна особа - рекао је председник пре неки дан, откривајући нови рецепт за борбу против несанице. Ем што ноћу броји овце пошто не може да спава и што по цео дан броји СНС-овце док не стигне

до цифре од 700.000, председник је смислио нову тактику за успављивање. Сад броји људе по колима кад долази на посао, мада од магле често не можете да видите ни кола, а камоли укупан број возача у возилу. Али, зна се ко и то може!

Ипак, загађење ваздуха је само нуспојава државе која је сама по себи постала толико загађена у свим сегментима да личи на "Друштво мртвих министара", домаћи пандан "Друштву мртвих песника"

- Је л' ти жива министарка правде? - питали би најрађе премијерку кад помислите, рецимо, на Крушик.

- Је л' ти жив министар полиције? - питали би премијерку кад помислите, рецимо, на угледне бизнисмене с Косова који шетају по нашој земљи.

- Је л' ти жив министар културе и информисања? - питали би премијерку, рецимо, кад сваки дан укључите телевизор или станете пред киоск.

- Је л' ти жив министар просвете? - питали би премијерку када, рецимо, прођете поред неке школе где ђаци на челу носе налепнице: "Мучи ме", по идеји министра.

- Је л' ти жив министар финансија? - питали би премијерку кад схватите да вам је просечна плата 500 евра, с тим што је ви добијате у два дела у два месеца.

И могли би тако да питате да сутра, али једно сигурно никада нећете питати премијерку: "Је л' ти жив председник Србије?", зато што је он богу хвала жив, али никад ни за шта није крив. Што се чак и римује!

(Н1)